

ROMÂNIA  
CURTEA DE APEL CLUJ  
Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale  
Complet A1

Prezentul document este supus reglementărilor aflate sub incidența Regulamentului U.E. 2016/679

**Dosar nr. 704/1172018**

**ÎNCHEIERE**

Ședința publică din 19 noiembrie 2018

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

S-a luat în examinare apelul declarat de reclamanta \_\_\_\_\_ împotriva sentinței civile nr. 2105 din 28.06.2018, pronunțată de Tribunalul Cluj, în dosarul nr. 704/117/2018, privind și pe intimații pârâți

, având ca obiect drepturi bănești.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă reprezentantul reclamantei, domnul avocat \_\_\_\_\_, din cadrul Baroului Cluj, în substituție avocat și reprezentantul intimaților pârâți, domnul consilier juridic \_\_\_\_\_

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea de Apel Cluj este competentă material și teritorial să judece apelul, conform art. 96 pct.2 C.proc.civ. raportat la dispozițiile art. 95 pct.1 și art. 209 și 210 din Legea nr. 62/2011.

S-a făcut referatul cauzei constatându-se că apelul este declarat în termen legal, a fost comunicat intimaților și este scutit de plata taxei judiciare de timbru. A fost urmată procedura prevăzută de art. XV din Legea nr. 2/2013, la data de 11 octombrie 2018 fiind depusă întâmpinare din partea intimaților la apelul declarat de reclamant, precum și apel incident împotriva sentinței civile nr. 2105 din 28.06.2018, pronunțată de Tribunalul Cluj, în dosarul nr. 704/117/2018.

La data de 16 octombrie 2018 reclamanta formulează întâmpinare la apelul incident și răspuns la întâmpinarea formulată de pârâți.

La acest termen de judecată reprezentantul reclamantei depune la dosar delegația de substituție și o cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept comunicând un exemplar al acesteia reprezentantului intimaților pârâți.

Reprezentantul pârâților depune la dosar note scrise arătând că art. 11 din OUG nr. 90/2017 aprobată prin Legea nr. 80/2018 nu este un text de lege care să nască interpretări diferite, nefiind îndeplinite condițiile pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție. Nici condiția noutății nu este îndeplinită deoarece există jurisprudență în materie și nu există nici o îndoială cu privire la aplicarea acesteia. Față de deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 16/2015, 9/2018 și 35/2018 problema de drept care face obiectul sesizării nu are caracter de noutate.

Reprezentantul reclamantei arată că 11 din OUG nr. 90/2017 aprobată prin Legea nr. 80/2018 este susceptibil de interpretări diferite pentru că poate suspenda exercițiul drepturilor prevăzute de art. 20 din anexa VII a Legii nr. 284/2010, abrogată la data de 01.07.2017 prin art. 44 din Legea nr. 153/2017, prin raportare la dispozițiile Deciziei nr. 23 pronunțată de

Înalta Curte de Casație și Justiție în data de 12.12.2005, în soluționarea unui RIL. Această decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție este pe deplin aplicabilă deoarece în considerentele acesteia a fost analizată posibilitatea ca o normă care suspendă aplicarea unei dispoziții legale să mai rămână în vigoare și după abrogarea normei legale a cărei aplicabilitate o suspendă, instanța supremă stabilind că acest lucru este inadmisibil.

## CURTEA

Asupra sesizării ÎCCJ cu întrebarea preliminară pentru dezlegarea unor chestiuni de drept legate de interpretarea art. 11 alin. 1 din O.U.G. nr. 90/2017, potrivit căroră „În anul 2018 nu se acorda ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezerva.”, având în vedere că, prin art. 44 din Legea nr. 153/2017 au fost abrogate toate prevederile contrare acestei legi, inclusiv cele ce prevedeau acordarea indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezerva.

Ca atare, în interpretarea art. 11 alin.1 din O.U.G. nr. nr. 90/2017 urmează a se stabili în ce măsură mai pot fi considerate suspendate ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile mai sus menționate, ulterior datei de 1 iulie 2017, dată la care au fost abrogate aceste drepturi prin Legea 152/2017.

**I. În urma deliberării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod proc. civ., constată admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, motivat de faptul că:**

1. Existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță, este dată de faptul că prezentul litigiu se află în fața instanței de apel, ca instanță de ultim grad în materia asigurărilor sociale.

2. Problema de drept enunțată este nouă, neexistând o jurisprudență deja conturată la nivelul instanțelor judecătorești, în condițiile în care abia în anul 2017 au fost aduse reglementări noi, de natură modifica cadru legislativ aplicabil în aceasta materie pe perioada 2010-2016.

Asupra condiției de admisibilitate privind ivirea unei chestiuni de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecata se retine faptul ca Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a arătat, în jurisprudența sa, ca: art. 519 din Codul de procedura civila nu definește noțiunea de chestiune de drept. În doctrina, s-a arătat însă ca, pentru a fi vorba de o problema de drept reala, trebuie ca norma disputata sa fie îndoielnica, imperfecta, lacunara sau neclara. Chestiunea de drept supusa dezbaterii trebuie sa fie una veritabila, legata de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauza ca acest text este incomplet, fie pentru ca nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru ca se pune problema ca nu ar mai fi în vigoare." (Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicata în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016).

Or, intrarea în vigoare a art. 11 alin. 1 din O.U.G. nr. 90/2017, după ce anterior drepturile la care acest articol face deja referire nu mai aveau un suport în legislație în vigoare în acel moment, fiind abrogate prin art. 44 din Legea nr. 153/2017, neexistând așadar o corelare între cele două acte normative de naștere la cel puțin 3 variante de interpretare a acestui text de lege, după cum urmează:

- a. Art. 11 alin.1 din O.U.G. nr. 90/2017 nu poate constitui fundament juridic pentru a justifica existența unor drepturi care au fost abrogate, pentru a se putea concluziona că suspendarea exercițiului acestora va opera și pentru 2018.

În sprijinul acestei interpretări pot fi aduse dezlegările date de Înalta Curte de Casație și Justiție prin considerentele expuse în decizia 5/2018 și respectiv 35/2018, unde se arată că „s-a reținut că, în urma analizei circumstanțelor specifice ale instituirii acestor drepturi, pe fondul suspendării repetate prin acte normative reținute ca fiind constituționale, acestea nu au intrat în patrimoniul beneficiarilor avuți în vedere de Legea-cadru nr. 284/2010, ele având în continuare un conținut abstract, fiind condiționate în recunoașterea lor concreta de o noua manifestare a legiuitorului, motiv pentru care nu pot fi considerate «bunuri» din aceasta perspectiva”.

Or, nu doar că aceste drepturi nu au fost recunoscute de legiuitor, ci, dimpotrivă, acesta a renunțat la recunoașterea acestora prin Legea 153/2017, fapt ce are ca efect stingerea definitivă a acestuia, la data de 1 iulie 2017.

Ca atare, reluarea, la finalul anului 2017, printr-un act normativ distinct, respectiv O.U.G. nr. 90/2017 că „In anul 2018 nu se acorda ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezerva” nu reprezintă altceva decât o preluarea reflexă, automată de către legiuitorul delegat a unor norme similare din anii anteriori, prin ignorarea situației juridice noi create ca urmare a apariției Legii 153/2017, lege ce nu mai prevedea acordarea acestor drepturi.

Ca urmare, nu se poate reține că art. 11 ar avea efecte similare cu cele din anii precedenți, și anume aceea de suspendarea a exercițiului unor drepturi, cu consecința prematurității acțiunilor, câtă vreme aceste drepturi Nu mai au nici un fundament legal, acțiunile fiind așadar **nefonde**.

- b. Art. 11 alin.1 din O.U.G. nr. 90/2017 suspendă acordarea ajutoarelor sau indemnizației în litigiu ce se cuveneau persoanelor cărora le-ai încetat raporturile de serviciu și îndeplineau condițiile prevăzute de art. 9 din Legea 118/2010, având în vedere că în această perioadă a existat acest drept, fiind suspendat doar exercițiul acestora. În acest sens pot fi aduse dezlegările date de ÎCCJ prin decizia nr. 16/2015 a ÎCCJ, „din interpretarea normelor legale enunțate rezulta ca voința legiuitorului nu a fost aceea de eliminare a beneficiilor acordate unor categorii socioprofesionale, respectiv de încetare a existenței dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații, ci doar de suspendare a exercițiului acestui drept.”

Ca atare, abrogarea acestor drepturi prin art. 44 din Legea nr. 153/2017 va produce efecte doar asupra drepturilor persoanelor a căror raporturi de muncă vor înceta după intrarea în vigoare a legii, neputând însă produce efecte juridice asupra drepturilor născute anterior, sub imperiul Legii 118/2010, drepturi ce rămân așadar în ființă, fiind suspendat doar exercițiul acestora, consecința fiind aceea a **prematurității** acțiunilor.

- c. Art. 11 alin.1 din O.U.G. nr. 90/2017 nu poate constitui temei pentru suspendarea în continuare a drepturilor, întrucât aceasta nu poate supraviețui abrogării normei pe care o suspenda. Ca atare, dreptul la acțiune pentru plata ajutoarelor sub forma salariilor compensatorii acordate cu ocazia pensionării, în baza art. 20 alin. (1) și (2) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, a **devenit actual** la data de 1 iulie 2017, data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, când a încetat orice cauză de suspendare ori de neaplicare a prevederilor mai sus indicate.

În sprijinul acestei interpretări, susținute de către apelant, sunt aduse argumente din considerentele deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție 23/2005, potrivit cărora:

„Neprevăderea în continuare a acestui drept recunoscut și garantat nu poate înlătura existența lui anterioară pentru că s-ar contraveni atât art. 53 din Constituția revizuită (art. 49 din Constituția anterioară) privind cazurile când se poate restrânge exercițiul unui drept, cât și reglementărilor date prin art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Din moment ce printr-o lege anterioară s-a conferit dreptul la prima pentru concediul de odihnă, iar acesta a încetat să mai fie prevăzut doar după trecerea a 2 ani, în care s-a suspendat aplicarea lui, nu se poate considera că acel drept nu a existat în perioada respectivă deoarece s-ar încălca principiul constituțional care garantează realizarea drepturilor acordate.

Ca urmare, pentru că un drept prevăzut să nu devină doar o obligație lipsită de conținut, redusă la nudum jus, ceea ce ar constitui o îngădire nelegitimă a exercitării lui, un atare drept nu poate fi considerat că nu a existat în perioada celor 2 ani, pentru care exercițiul lui a fost suspendat, iar nu înlăturat. Altfel, s-ar ajunge la situația că un drept patrimonial, a cărui existență este recunoscută, să fie vidat de substanța sa și, practic, să devină lipsit de orice valoare.

De aceea, respectarea principiului încrederii în statul de drept, care implică asigurarea aplicării legilor adoptate în spiritul și litera lor, concomitent cu eliminarea oricărei tendințe de reglementare a unor situații juridice fictive, face necesar ca titularii drepturilor recunoscute să nu poată fi obstaculați de a se bucura efectiv de acestea pentru perioada în care au fost prevăzute de lege.”

3. Chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, deciziile anterioare, la care am făcut referire, neavând dezlegării sub aspectul problemei de drept nou apărute, ce formează obiectul sesizării, generate de intrarea în vigoare a Legii 153/2017.

De altfel, în cuprinsul deciziei în interesul legii 5/2018, Înalta Curte a admis acest fapt în mod expres, arătând că:

„ 97. Totodată, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 (care a intrat în vigoare la data de 7 decembrie 2017) a dispus că, în anul 2018, nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori trecerea în rezerva (art. 11), însa, este de menționat că efectele acestor ultime modificări legislative nu au putut fi analizate de instanțele ce au pronunțat soluțiile atașate recursului în interesul legii, întrucât abrogarea Legii-cadru nr. 284/2010 și adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2017 au intervenit la o dată ulterioară și nu au fost evidențiate hotărâri care să valorifice noul cadru legislativ.”

Or, chestiunea ce face obiectul prezentei cauze vizează exact efectele O.U.G. nr. 90/2017, în condițiile abrogării anterioare a drepturilor litigioase.

## II. Expunerea succintă a procesului:

Prin acțiunea formulată de reclamanta \_\_\_\_\_, în contradictoriu cu pârâții

\_\_\_\_\_, a solicitat instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța în cauză să oblige pârâții a acordarea și plata ajutorului financiar prevăzut de art. 20 alin. 1 și 2 din Anexa VII a Legii 284/2010, actualizat cu rata inflației la momentul plății efective, obligarea pârâților la plata dobânzii legale, aferentă ajutoarelor financiare prevăzute de art. 20 alin. 1 și 2 din Anexa VII

Legii 284/2010, începând cu data trecerii în rezervă/retragere 31.05.2016 și până la data plății efective, cu cheltuieli de judecată.

Invocă prevederile art. 20 alin. 1 și 2 din Anexa VII a Legii 284/2010.

Mai arată că prin cererile înregistrate sub nr. P-24/18.01.2018 la

, respectiv nr. PA/J-4/16.01.20178 la

(anexate), a solicitat pârâților plata ajutoarelor prevăzute de art. 20 alin. 1 și 2 din Anexa VII a Legii nr. 284/2010

Plata acestor ajutoare a fost suspendată printr-o serie de acte normative, respectiv prin Legea nr. 285/2010, art. 13 alin. 1, ale O.U.G. nr. 80/2010 care, prin art. 9 referitor la anul 2012, art. 2 din O.U.G. nr. 84/2012 referitor la anul 2013, art. 10 alin. 1 din O.U.G. nr. 103/2013 referitor la anul 2014, art. 9 alin. 1, capitolul I din O.U.G. nr. 83/2014 referitor la anul 2015, art. 11 alin. 1 din O.U.G. nr. 57/2015 referitor la anul 2016, art. 10 din OUG 99/2016 referitor la anul 2017 și art. 11 alin. 1 din O.U.G. 90/2017 referitor la anul 2018.

Reclamantul arată că este îndreptățit la acordarea ajutoarelor prevăzute de lege, invocând Decizia nr. 16/2015 a ÎCCJ - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Se arată că Legea nr. 284/2010 a fost abrogată de art. 44 din Legea nr. 153/2017 la data de 01.07.2017, motiv pentru care aplicabilitatea Ordonanțelor arătate mai sus, a rămas fără efect și obiect. Atâta vreme cât OUG nr. 90/2017 a intrat în vigoare ulterior abrogării Legii nr. 284/2010, rezultă în mod automat că această ordonanță nu are aptitudinea de a suspenda plata ajutoarelor stabilite printr-o lege care era abrogată la data respectivă. Suspendarea prin acte normative succesive a dreptului la acordarea ajutoarelor prevăzute de lege, cu ocazia trecerii în rezervă nu echivalează cu stingerea dreptului, așa cum în mod judicios a stabilit și ÎCCJ prin decizia expusă anterior. Odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 153/2017 a salarizării personalului plătit din fonduri publice, se poate constata că acele categorii socioprofesionale stabilite de lege care vor ieși la pensie nu mai beneficiază de aceste ajutoare, ceea ce înseamnă că, în opinia legiuitorului, suspendarea dreptului a încetat. Dispozițiile art. 66 din Legea nr. 24/2000 privind tehnica legislativă prevede că suspendarea are durată determinată, iar la expirarea duratei de suspendare dispoziția afectată de aceasta reintra de drept în vigoare.

Invocă prevederile art. 20 și 53 din Constituția României, considerentele Deciziei nr. XXIII pronunțate de ÎCCJ în data de 12.12.2005, prevederile imperative ale art. 38 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 17.1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 4 alin. 3 teza II-a și a III-a a Tratatului privind Uniunea Europeană, cauzele Gaygusuz c. Austriei, Willis c. Regatului Unit, Buchen c. Republica Cehă, Koua Poirrez c. Franței, cauza Reveliotis c. Greciei, cauza Duchez c. Franței și arată că plata drepturilor convenite reclamantului nu poate fi amânată la nesfârșit, întrucât, în aceste condiții, îmi este afectat însuși dreptul de proprietate. Suspendarea drepturilor reclamantului nu satisface condiția previzibilității legii, garantată de CEDO, sens în care instanța de contencios al drepturilor omului a statuat în cauza Lupas c. României (paragraf 34). Nu poate rămâne așadar la latitudinea legiuitorului dacă acordă sau nu un anumit spor sau avantaj de natură salariată pentru că dreptul deși există el este golit de substanță prin efectul normei legate anuale.

Prin *întâmpinarea* formulată de pârâțul \_\_\_\_\_, în nume propriu și în calitate de reprezentant legal al pârâtei \_\_\_\_\_, a solicitat respingerea acțiunii și a invocat excepția prematurității acțiunii, iar pe fondul cauzei a arătat că acest drept a fost instituit odată cu intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și că dispozițiile art. 20 alin. 1 și alin. 2 din legea nr. 284/2010, Anexa VII, nu s-au aplicat și nu se aplică, fiind suspendate prin legile anuale de salarizare, după cum se prevede în următoarele acte

normative: art. 13 alin.(1) din Legea nr. 285/2010 (pentru anul 2011), art. 9 din Legea nr. 283/2011 (pentru anul 2012), art. 10 din O.U.G. nr. 84/2012 (pentru anul 2013), art. 10 din O.U.G. nr. 103/2013 (pentru anul 2014), art. 9 din O.U.G. nr. 83/2014 (pentru anul 2015), art. 11 alin.(1) din O.U.G. nr. 57/2015 (pentru anul 2016), art. 10 din O.U.G. nr. 99/2016 (pentru perioada 01.01.2017- 28.02.2017) și OUG 90/2017 (pentru perioada 01.03.2017- 31.12.2017).

Astfel, de la data pensionării reclamantului și până în prezent nu a existat și nu există niciun temei legal, în vigoare, pentru plata acestor ajutoare, iar din Decizia nr. 16/2015 a ÎCCJ, la care face referire reclamantul, reiese că drepturile sunt suspendate, astfel că nu este în situația de a putea acorda aceste ajutoare.

*Prin sentința civilă nr. 2105/28.07.2018 pronunțată de Tribunalul Cluj în dosarul nr. 704/117/2018, s-a respins excepția prematurității acțiunii invocată de pârâți.*

S-a respins cererea formulată de reclamanta în contradictoriu cu pârâții

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că în ceea ce privește excepția prematurității acțiunii, excepția de prematuritate este o excepție de fond, peremptorie și absolută, putând fi invocată de oricare dintre părți, de procuror sau de instanță din oficiu, atunci când dreptul din raportul juridic dedus judecății este afectat de un termen sau de o condiție suspensivă care nu s-au împlinit până la ridicarea excepției.

Potrivit art. 20 alin. 1 din Legea nr. 284/2010 se prevede că la data trecerii în rezervă, respectiv la încetarea raporturilor de serviciu, cu drept de pensie, personalul militar, beneficiază de un ajutor stabilit în raport cu solda funcției de bază, respectiv salariul funcției de bază avută, lege care urma să se aplice etapizat. Pentru aplicarea legii, s-au emis în fiecare an legi speciale prin care legiuitorul a înțeles să dispună neaplicarea dispozițiilor Legii nr. 284/2010 cu privire la ajutoarele prevăzute la art. 20.

Având în vedere că dreptul de a beneficia de ajutorul prevăzut la art. 20 din Legea cadru nr. 284/2010 nu a fost suspendat, ci prin lege specială s-a prevăzut expres că aceste dispoziții nu se aplică, instanța de fond a apreciat că excepția prematurității nu operează în cauza de față și prin urmare, în temeiul dispozițiilor art. 248 Cod. pr. civ., se a respins ca neîntemeiată excepția invocată de către pârâți.

Reclamanta și-a desfășurat activitatea în cadrul

având gradul de plutonier adjutant până în data de 31.05.2016, când a fost trecut în rezervă/retragere cu drept la pensie conform Deciziei numărul 141392/1 din data de 14.07.2016 (anexată) emisă de

La momentul încetării raporturilor de serviciu cu drept la pensie reclamanta avea împlinită vârsta de 49 de ani și 11 luni și o vechime în serviciu de 30 de ani, 8 luni și 19 zile după cum rezultă și din decizia de pensionare menționată mai sus, iar vârsta standard de pensionare corespunzătoare lunii și anului nașterii sale (29.06.1966) este de 58 de ani și 5 luni, beneficiind astfel de reducerea vârstei de pensionare pentru desfășurarea activității în condiții de muncă speciale, conform art. 21 din aceeași Lege.

Prin cererile înregistrate sub nr. P-24/18.01.2018 la respectiv nr. PA/J-4/16.01.20178 (anexate), a solicitat pârâților plata ajutoarelor prevăzute de art. 20 alin. 1 și 2 din Anexa VII a Legii nr. 284/2010 respectiv 20 solde ale funcției de bază corespunzătoare vechimii efective ca militar de 30 de ani, 8 luni și 19 zile, precum și 16 solde ale funcției de bază pentru fiecare an întreg rămas până la limita de vârstă de pensionare prevăzută de lege, respectiv 59 ani (intervalul dintre vârsta biologică la momentul încetării raporturilor de serviciu respectiv 49 de ani și 11 luni și vârsta standard de pensionare prevăzută de lege respectiv 58 de ani și 5 luni).

Potrivit dispozițiilor art.13 alin.1 și 2 din Legea nr.285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, în anul 2011, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică. De asemenea, conform art.9 din Legea nr.283/2011, în anul 2012 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă. Ulterior, și în anul 2013 au existat aceleași restricții, conform art.2 din OUG nr.84/2012, precum și în anul 2014, conform art.10 alin.1 OUG nr.103/2013, în anul 2015 prin art.9 alin.1 din OUG nr.83/2014 și în anul 2016 prin art.9 din OUG nr.57/2015.

Astfel plata acestor ajutoare a fost suspendată printr-o serie de acte normative, respectiv prin Legea nr. 285/2010, art. 13 alin. 1, ale O.U.G. nr. 80/2010 care, prin art. 9 referitor la anul 2012, art. 2 din O.U.G. nr. 84/2012 referitor la anul 2013, art. 10 alin. 1 din O.U.G. nr. 103/2013 referitor la anul 2014, art. 9 alin. 1, capitolul I din O.U.G. nr. 83/2014 referitor la anul 2015, art. 11 alin. 1 din O.U.G. nr. 57/2015 referitor la anul 2016, art. 10 din OUG 99/2016 referitor la anul 2017 și art. 11 alin. 1 din O.U.G. 90/2017 referitor la anul 2018.

Prin Decizia nr. 16/2015 Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că „dispozițiile art. 9 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și completările ulterioare, vizează exercițiul dreptului la acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor, în sensul că acesta este suspendat în perioada 3 iulie-31 decembrie 2010, și nu existența acestui drept”.

Înalta Curte a reținut în motivarea deciziei că, „din interpretarea normelor legale enunțate rezultă că voința legiuitorului nu a fost aceea de eliminare a beneficiilor acordate unor categorii socioprofesionale, respectiv de încetare a existenței dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații, ci doar de suspendare a exercițiului acestui drept. Rațiunea acestei interpretări este impusă și de succesiunea în timp a actelor normative prin care legiuitorul a dispus, cu caracter temporar, măsura neaplicării dispozițiilor legale privind ajutoarele/indemnizațiile în anii 2011- 2015”.

Tribunalul a apreciat că motivele din Decizia nr. 16/2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție sunt valabile și în ce privește dispozițiile art. 10 din OUG nr. 99/2016 până la 31.12.2017, acest act normativ nefăcând altceva decât să perpetueze în timp dispozițiile anterioare de neaplicabilitate.

De altfel, prin Decizia nr. 5/2018, Î.C.C.J. a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava și, în consecință, a stabilit că litigiile având ca obiect acordarea ajutoarelor salariale de care beneficiază cadrele militare, polițiștii și funcționarii publici cu statut special la trecerea în rezervă sau direct în retragere, în temeiul art. 20 alin. (1) din Cap. 2 al Anexei VII din Legea nr. 284/2010 sunt de competența în primă instanță a secțiilor/completelor specializate în soluționarea litigiilor de muncă, respectiv, raportat la calitatea de funcționar public a reclamantilor, a secțiilor/completelor specializate de contencios administrativ. Astfel, acțiunile având ca obiect acordarea ajutoarelor salariale de care beneficiază cadrele militare, polițiștii și funcționarii publici cu statut special la trecerea în rezervă sau direct în retragere formulate în temeiul art. 20 alin. (1) din Cap. 2 al Anexei VII din Legea nr. 284/2010 introduse în perioada de suspendare a exercițiului dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații sunt premature formulate.

Situația nu s-a schimbat nici în anul 2018 întrucât, conform art. 11 alin. 1 din OUG nr. 90/2017, în anul 2018 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.

Pentru aceste argumente, Tribunalul, dată fiind obligativitatea pentru instanța de judecată a dezlegărilor date chestiunilor de drept, a constatat că acțiunea a fost introdusă în

5

perioada de suspendare a exercițiului dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații a respins acțiunea formulată.

*Împotriva acestei hotărâri a declarat apel reclamanta*, solicitând schimbarea sentinței atacate în sensul admiterii acțiunii sale, cu obligarea intimaților pârâți la plata cheltuielilor de judecată la fond, urmând ca cele din apel să fie solicitate pe cale separată.

*Prin apelul incident formulat de pârâtul* se solicită schimbarea sentinței atacate în sensul admiterii excepției prematurității acțiunii invocată de pârât, cu consecința respingerii acțiunii reclamantului.

*Ambele părți au formulat întâmpinări.*

*Apelanta reclamantă a formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție*, solicitând admiterea cererii de sesizare cu următoarea întrebare:

„Art. 11 alin. (1) din OUG nr. 90/2017 intrată în vigoare la data de 07 decembrie 2017 care prevede că "în anul 2018 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, Indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă" poate suspenda exercițiul drepturilor prevăzute de art. 20 din anexa nr. VII a Legii nr. 284/2010, abrogată la data de 01.07.2017 prin art. 44 din Legea nr. 153/2017, prin raportare la dispozițiile Deciziei nr. XXIII pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în data de 12.12.2005, în soluționarea unui Recurs în Interesul Legii și la dispozițiile art. 58 și 66 din Legea nr. 24/2000”.

### **III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:**

*Reclamanta a precizat că:*

Exercițiul drepturilor prevăzute de art. 20 din anexa VII a Legii nr. 284/2010 a fost suspendat în perioada 2011-2017 prin Legea nr. 285/2010, OUG nr. 80/2010, OUG nr. 84/2012, OUG nr. 103/2013, OUG nr. 83/2014, OUG nr. 57/2015, OUG nr. 99/2016.

În data de 01.07.2017 a intrat în vigoare Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, act normativ care nu mai reglementează nicio dispoziție cu privire la plata ajutoarelor sub forma salariilor compensatorii acordate cu ocazia pensionării, așa cum erau acestea prevăzute de Legea nr. 284/2010 și care abrogă expres vechea legislație privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

OUG nr. 90/2017 din data de 07 decembrie 2017, care suspendă plata ajutoarelor pentru anul 2018, nu poate supraviețui și nu poate produce efecte ulterior abrogării normei a cărei aplicabilitate o suspendă, aspect care rezultă atât din tehnica legislativă, cât și din Decizia nr. XXIII pronunțate de ÎCCJ în data de 12.12.2005.

Astfel, conform Deciziei nr. XXIII pronunțate de ÎCCJ în data de 12.12.2005, în Recurs în Interesul Legii "Efectele produse de aceste acte normative, de suspendare sau de amânare a punerii în aplicare a dispoziției legale referitoare la dreptul dobândit, trebuie limitate numai la perioada cât a fost în vigoare actul normativ care a prevăzut dreptul respectiv. A considera altfel ar însemna să se prelungească valabilitatea dispoziției de suspendare a aplicării unui text de lege și după abrogarea lui, ceea ce ar fi de neconceput și inadmisibil"

De asemenea, conform art. 58 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 "După intrarea în vigoare a unui act normativ, pe durata existenței acestuia pot interveni diferite evenimente legislative, cum sunt: modificarea, completarea, abrogarea, republicarea, suspendarea sau altele asemenea".

Aceeași concluzie se desprinde și din dispozițiile art. 66 din Legea nr. 24/2000 privind tehnica legislativă care prevede că suspendarea are durată determinată iar la expirarea duratei



de suspendare dispoziția afectată de aceasta reintră de drept în vigoare, așadar suspendarea are efect asupra unui act normativ în vigoare iar nu asupra unui act normativ abrogat.

Efectul produs de actele normative de suspendare, trebuie limitat numai la perioada cât a fost în vigoare actul normativ care a prevăzut dreptul respectiv.

Decizia ÎCCJ nr. XXIII în data de 12.12.2005, este pe deplin aplicabilă acțiunilor având ca obiect plata ajutoarelor prevăzute de art. 20 din anexa nr. VII a Legii nr. 284/2010, introduse în anul 2018 deoarece, în considerentele deciziei a fost analizată de către Înalta Curte de Casație și Justiție posibilitatea ca o normă care suspendă aplicarea unei dispoziții legale să mai rămână în vigoare și după abrogarea normei legale a cărei aplicabilitate o suspendă, Instanța Supremă stabilind că acest lucru este inadmisibil.

Astfel, problema de drept ridicată de reclamantă este aceea de a se stabili în ce măsură prin OUG nr. 90/2017 din data de 07.12.2017, mai poate fi suspendată aplicarea Legii cadru nr. 284/2010 care a fost abrogată la data de 01.07.2017 prin art. 44 din Legea nr. 153/2017, raportat la faptul că, actul normativ de suspendare a intrat în vigoare ulterior abrogării legii a cărui aplicabilitate o suspendă.

Mai mult, atât OUG nr. 83/2014 care suspendă exercițiul drepturilor pentru anul 2015 cât și OUG nr. 57/2015 care suspendă exercițiul drepturilor pentru anul 2016, OUG nr. 99/2016 și OUG nr. 9/2017 care suspendă exercițiul drepturilor pentru anul 2017 își produc efectele numai asupra drepturilor născute prin pensionare în anul în care aceste acte normative au avut aplicabilitate.

O interpretare contrară în sensul reținerii unei suspendări continue a acordării acestui tip de ajutor ca urmare a actelor normative speciale adoptate anual în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice nu poate fi reținută, pe de o parte pentru că fiecare act normativ care a suspendat aplicarea dispozițiilor legale ce reglementau ajutorul de natura celui în litigiu, a avut o aplicabilitate limitată în timp, producând efecte doar asupra drepturilor născute în perioada sa de aplicabilitate, iar pe de altă parte pentru că o astfel de interpretare ce ar echivala cu o suspendare *sine die*, ar afecta chiar substanța dreptului, astfel cum s-a reținut în jurisprudența CEDO, a se vedea Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza Kechko contra Ucrainei și decizia de inadmisibilitate din 6 decembrie 2011, pronunțată de aceeași instanță în cauzele conexe nr. 44.232/11 și nr. 44.605/11 Felicia Mihaieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva. României.

Important de menționat este și Decizia nr. 16/2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin care au fost reținute următoarele "în noul cadru legislativ, aplicabil începând cu anul 2011, dreptul la acordarea de ajutoare la ieșirea la pensie, retragere ori la trecerea în rezervă a fost prevăzut la art. 20 din anexa nr. VII la Legea nr. 284/2010. Totodată, la art. 13 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 s-a prevăzut că: „(1) în anul 2011, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică”.

*Din interpretarea normelor legale enunțate rezultă că voința legiuitorului nu a fost aceea de eliminare a beneficiilor acordate unor categorii socioprofesionale, respectiv de încetare a existenței dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații, ci doar de suspendare a exercițiului acestui drept.*

*Rațiunea acestei interpretări este impusă și de succesiunea în timp a actelor normative prin care legiuitorul a dispus, cu caracter temporar, măsura neaplicării dispozițiilor legale privind ajutoarele/indemnizațiile în anii 2011-2015”.*

De asemenea, conform Deciziei nr. 5/2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, paragrafele 97 și 100:

"97. Totodată, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 (care a intrat în vigoare la data de 7 decembrie 2017) a dispus că, în anul 2018, nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori trecerea în rezervă (art. 11), însă, este de menționat că efectele acestor ultime modificări legislative nu au putut fi analizate de instanțele ce au pronunțat soluțiile atașate recursului în interesul legii, întrucât abrogarea Legii-cadru nr. 284/2010 și adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2017 au intervenit la o dată ulterioară și nu au fost evidențiate hotărâri care să valorifice noul cadru legislativ.

100. Prin urmare, având în vedere că exercițiul dreptului la acordarea ajutoarelor prevăzute de art. 20 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 a fost suspendat prin prevederi legale succesive, speciale și derogatorii, ÎNCEPÂND CU ANUL 2011 SI PÂNĂ LA FINELE ANULUI 2017, ACȚIUNILE PROMOVATE ÎN ACEASTĂ PERIOADA SUNT PREMATUR FORMULATE, DREPTUL NEFIIND ACTUAL. Pentru a se bucura de protecția juridică a acțiunii în justiție, dreptul subiectiv, pe lângă condiția de a fi recunoscut și ocrotit de lege, trebuie să îndeplinească și condiția de a fi actual".

Astfel, Decizia nr. 5/2018 este aplicabilă numai în cazul acțiunilor introduse în intervalul 2011-2017, aflate sub imperiul Legii nr. 285/2010, OUG nr. 80/2010, OUG nr. 84/2012, OUG nr. 103/2013, OUG nr. 83/2014, OUG nr. 57/2015, OUG nr. 99/2016 și OUG nr. 9/2017, EXCEPȚIE FĂCÂND OUG nr. 90/2017, CARE NU MAI POATE SUSPENDA EXERCITIUL DREPTURILOR PREVĂZUTE DE LEGEA NR. 284/2010, motiv pentru care, decizia menționată NU ESTE APLICABILĂ acțiunilor introduse pe rolul instanțelor de judecată în anul 2018, acestea urmând a fi soluționate cu respectarea Deciziei nr. XXIII pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în data de 12.12.2005.

În concluzie, chestiunea de drept adusă în atenția Înaltei Curți de Casație și Justiție, trebuie dezlegată în sensul că art. 11 alin. (1) din OUG nr. 90/2017 intrată în vigoare la data de 07 decembrie 2017 care prevede că "în anul 2018 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă" nu poate suspenda exercițiul drepturilor prevăzute de art. 20 din anexa nr. VII a Legii nr. 284/2010, abrogată la data de 01.07.2017 prin art. 44 din Legea nr. 153/2017, raportat la dispozițiile Deciziei nr. XXIII pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în data de 12.12.2005, în soluționarea unui Recurs în Interesul Legii și la dispozițiile art. 58 și 66 din Legea nr. 24/2000, pentru personalul militar, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, personal civil din instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională trecuți în rezervă sau direct în retragere, respectiv a căror raporturi de serviciu au încetat cu drept la pensie, în anii 2015, 2016 și 2017.

#### *Punctul de vedere al*

În ceea ce privește admisibilitatea cererii, în principiu.

Obiectul sesizării poate privi doar o problemă de drept de a cărei rezolvare depinde soluționarea pe fond a litigiului respectiv, ceea ce presupune să nu aducă în discuție o statuare și asupra situației de fapt, să nu urmărească obținerea unei soluții asupra fondului litigiului.

Apreciază că întrebarea ce constituie obiectul solicitării de dezlegare a unei chestiuni de drept depășește limitele impuse de dispozițiile art. 519 din noul Cod de procedură civilă.

Astfel, art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 nu face trimitere la art. 20 din anexa nr. VII a Legii nr. 284/2010, lege abrogată la data intrării în vigoare a Ordonanței, ci stabilește strict că: „(1) în anul 2018 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.”

Or apelantul, prin modul de formulare a întrebării, tinde la a solicita o interpretare din parte instanței sesizate în sensul neaplicării unui articol de lege, nu în sensul modului de punere în aplicare și a consecințelor acestuia, raportat la suspendarea exercitării dreptului de a i se acorda aceste ajutoare bănești în anul 2018.

Atât timp cât art. 11 din O.U.G nr. 90/2017, aprobată prin Legea nr. 80/2018 nu a fost și nu este declarat neconstituțional, acesta își păstrează valabilitatea și aplicabilitatea obligatorie, fiind de strictă interpretare, erga omnes.

În acest sens, interpretarea corectă ce trebuie dată normei de drept în cauză este evidentă și clar precizată de legiuitor.

Pe de altă parte, nici condiția noutății nu este îndeplinită, deoarece există deja o jurisprudență în materie, iar în acest contextul, nu a apărut nici un element nou și nu există nicio îndoială reală cu privire la posibilitatea de a aplica această jurisprudență.

Problema de drept generată de aplicarea dispozițiilor legale invocate în sesizare nu este nouă, existând trei hotărâri ale instanței supreme, pronunțate în cadrul mecanismului hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, hotărâri prin care problema de drept în discuție a fost dezlegată în interpretarea și aplicarea unei dispoziții legale anterioare cu conținut similar.

Mai mult, apelantul, prin cererea de sesizare, critică de fapt soluția pronunțată de instanța de fond, critici ce sunt soluționate de instanța de apel, nu de Înalta Curte de Casație și Justiție.

În ceea ce privește Decizia nr. 23/2005 a ÎCCJ pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii, la care face referire apelantul, apreciază că nu este aplicabilă în prezenta cauză.

Din cuprinsul respectivei decizii, rezultă că problema de drept supusă dezlegării vizează perioada pentru care se poate acorda dreptul la prima de concediu de odihnă, în condițiile în care acordarea acestui drept a fost suspendată atât în anii 2001-2002 (pe toată perioada în care dreptul a fost prevăzut), cât și pentru anii 2003-2004, perioadă ulterioară abrogării actului normativ care a instituit dreptul, respectiv O.G. nr. 83/2000.

Arată că apelantul mai invocă și dispozițiile art. 66 din Legea nr. 24/2000 privind tehnica legislativă, în sensul că suspendarea are durată determinată, iar la expirarea duratei de suspendare dispoziția afectată reintră de drept în vigoare, dar prezintă trunchiat și subiectiv prevederile acestui articol.

Or, raportat la aceste susțineri, poate doar observa că dispozițiile art. 66 alin.(1) și alin.(3) din Legea nr.24/2000 , fac referire expresă la suspendarea unui act normativ printr-un alt act normativ de același nivel sau de un nivel superior, iar prelungirea suspendării ori modificarea sau abrogarea actului normativ ori a dispoziției suspendate poate face obiectul unui act normativ sau al unei dispoziții exprese, cu aplicare de la data expirării suspendării.

Astfel, actele normative succesive de suspendare a dreptului apelantului au fost emise în deplină conformitate cu prevederile Legii nr. 24/2000, fiind de același nivel cu Legea nr. 284/2010, iar prelungirea suspendării a făcut obiectul unei dispoziții exprese, cu aplicare de la data suspendării( a se vedea Legea nr. 80/2018 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene).

Mai mult, contrar afirmațiilor apelantului suspendarea acționează, prin efectele art. 11. alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, aprobată prin Legea nr. 80/2018, și în anul 2018, iar considerentele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție, referitoare la neactualitatea dreptului, ca efect al suspendării, sunt perfect valabile și în prezent.

Or, atât timp cât art. 11 din O.U.G nr. 90/2017 nu a fost și nu este declarat neconstituțional, acesta își păstrează aplicabilitatea obligatorie.

De asemenea, măsurile bugetare stabilite atât în cuprinsul O.U.G. nr. 9/2017 pentru anul 2017, cât și prin Ordonanța de urgență nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene pentru anul 2018 sunt în vigoare, deoarece actele normative care le-a stabilit nu au fost abrogate.

În acest sens, observă că motivarea apelanților tinde la nerespectarea legii, întrucât normele legislative privind suspendarea acestui drept pentru anii 2017 -2018 sunt obligatorii și de strictă interpretare, inclusiv pentru instanțele de judecată, având în vedere și Deciziile Curții Constituționale nr. 818, 819, 820 și 821 din 03.07.2008, potrivit cărora „Prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.”

#### **IV. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate**

Completul de judecată împărtășește opinia potrivit căreia art. 11 alin.1 din O.U.G. nr. 90/2017 nu poate constitui fundament juridic pentru a justifica existența unor drepturi care au fost abrogate, pentru a se putea concluziona că suspendarea exercițiului acestora va opera și pentru 2018.

Relevante sunt în acest sens argumentele dezvoltate de ÎCCJ prin decizia în interesul legii 5/2018, unde se arată că:

„94. Analizând circumstanțele specifice ale instituirii acestor drepturi, se considera ca, pe fondul suspendării repetate prin acte normative reținute ca fiind constituționale, acestea nu au intrat în patrimoniul beneficiarilor avuți în vedere de Legea-cadru nr. 284/2010, ele având în continuare un conținut abstract, fiind condiționate în recunoașterea lor concreta de o noua manifestare a legiuitorului, motiv pentru care nu pot fi considerate bunuri” din aceasta perspectiva.

95. În condițiile în care exercițiul dreptului la acordarea ajutoarelor prevăzute de art. 20 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 a fost suspendat prin prevederi legale succesive, speciale și derogatorii, începând cu anul 2011 și până în anul 2017, inclusiv, aspect recunoscut de jurisprudența constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale, se apreciază ca nu poate fi vorba nici de o speranță legitimă de valorificare efectivă a acestor drepturi.

96. Aceasta concluzie se consolidează în contextul **abrogării Legii-cadru nr. 284/2010 prin Legea nr. 153/2017, care nu mai stabilește asemenea drepturi**, art. 66 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, recunoscând posibilitatea abrogării chiar și în cazul normelor suspendate.

(...) 98. *Chiar dacă, în întreaga perioadă în care Legea-cadru nr. 284/2010 a fost în vigoare, dispozițiile privitoare la aceste drepturi nu au fost abrogate în mod expres, nu se poate susține ca acestea s-au născut efectiv în patrimoniul beneficiarilor avuți în vedere inițial, în condițiile în care valorificarea lor a fost în mod repetat suspendată și nicio altă dispoziție legală sau soluție de jurisprudență nu a diminuat efectul actelor normative reținute a fi suspendat exercițiul drepturilor pentru a concretiza o speranță legitimă pentru viitor.”*

Or, câtă vreme nu doar că aceste drepturi nu au existat în patrimoniul beneficiarilor în perioada anterioară date de 1 iulie 2017, dar aceștia nu au avut nici măcar o speranță legitimă

care să le justifice o protecție juridică a acestuia, cu atât mai puțin nu se poate reține că un astfel de „bun” a putut supraviețui abrogării sale, pentru ca exercițiul său să poată fi suspendat printr-un act normativ ulterior, respectiv prin O.U.G. nr. 90/2017, art. 11 fiind consecința unei necorelări legislative ce nu poate renaște sau consolida drepturi ce nu au existat în substanța lor în trecut și nici nu mai sunt prevăzute de vreun cadru legal în prezent.

În consecință, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 C.pr.civilă,

**PENTRU ACESTE MOTIVE,  
ÎN NUMELE LEGII  
DISPUNE**

Admite cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la interpretarea art. 11 alin. 1 din O.U.G. nr. 90/2017, potrivit căroră „*In anul 2018 nu se acorda ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezerva*”, având în vedere că, prin art. 44 din Legea nr. 153/2017 au fost abrogate toate prevederile contrare acestei legi, inclusiv cele ce prevedeau acordarea indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezerva.

Ca atare, în interpretarea art. 11 alin.1 din O.U.G. nr. nr. 90/2017 urmează a se stabili în ce măsură mai pot fi considerate suspendate ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile mai sus menționate, ulterior datei de 1 iulie 2017, dată la care au fost abrogate aceste drepturi prin Legea 152/2017.

Dispune înaintarea prezentei încheieri, cu înscrisuri atașate, conforme cu originalul.

În temeiul art. 520 C.proc.civ., suspendă judecata cauzei până la pronunțarea hotărârii Î.C.C.J.

Data și pronunțată în ședința publică din **19 noiembrie 2018.**

**PREȘEDINTE**

**JUDECĂTOR**

**GREFIER**